

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220203398
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2220203398.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. D. XX/XX, E., zastúpeného: JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 9.545,14 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 6Csp/57/2020-303 zo dňa 20. apríla 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý I. a IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie **r u š í** **a v r a c**
i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.934,04 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.401,47 eur od 03.12.2020 do 29.12.2020, zo sumy 9.300,75 eur od 30.12.2020 do 15.02.2021, zo sumy 9.246,59 eur od 13.02.2021 do 27.04.2021, zo sumy 9.182,69 eur od 28.04.2021 do 19.05.2021, zo sumy 9.149,98 eur od 20.05.2021 do 18.06.2021, zo sumy 9.118,73 eur od 19.06.2021 do 14.07.2021, zo sumy 9.083,81 eur od 15.07.2021 do 17.08.2021, zo sumy 9.035,78 eur od 18.08.2021 do 22.09.2021, zo sumy 8.987,75 eur od 23.09.2021 do 27.10.2021, zo sumy 8.934,04 eur od 28.10.2021 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. výrokom žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.451,83 eur od 28.02.2018 do 18.08.2020 a zo sumy 9.401,47 eur od 19.08.2020 do 02.12.2020 zamietol, III. výrokom konanie vo zvyšnej časti žaloby zastavil, IV. výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 97 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 517 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 290, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. Okresný súd vychádzal zo záveru, že skutkový stav vo veci zodpovedá stavu popísanému pôvodným žalobcom v žalobe s tým, že pôvodný veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. poskytol žalovanému zmluvou o pôžičke č. 6257813/1720013670 zo dňa 19.5.2017 spotrebiteľský úver vo výške 10.000,- eur, s tým, že žalovaný mal úver splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach po 164,67 eur, celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť: 19.166,40 eur. Z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného

splácať poskytnutý úver riadne a včas v pravidelných mesačných splátkach pristúpil žalobca v zmysle písomného oznámenia datovaného 22.2.2018 k predčasnému zosplatneniu úveru v súlade s bodom 9.2 zmluvy a vyzval žalovaného na okamžité splatenie celého zostatku úveru, čo žalovaný neurobil. Zmluvou o postúpení pohľadávok, uzatvorenou medzi pôvodným žalobcom Všeobecná úverová banka a.s. ako postupcom (tento nadobudol pohľadávku v dôsledku zlúčenia s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding a.s. projektom rozdelenia) a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o., ako postupníkom, bola pohľadávka pôvodného žalobcu voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, ku dňu 23.3.2021 postúpená na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o.

4. Právne prvoinštančný súd uzavrel, že v danom prípade pôvodný veriteľ a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca sa domáhal svojich nárokov z titulu zmluvy, ktorou boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť ich zvýšené o úroky. Uznesením okresného súdu bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok medzi pôvodným žalobcom Všeobecná úverová banka a.s. a spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o. pripustená zmena žalobcu na Intrum Slovakia s.r.o. a osvedčená aktívna vecná legitímácia tohto žalobcu v spore podľa § 524, § 526 Občianskeho zákonníka. Predložená zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu, ako aj všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nebol zistený žiadny dôvod spôsobujúci bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to ani podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V konaní nebolo potvrdené také konanie dodávateľa (pôvodného veriteľa), ktoré by bolo možné považovať za hrubé porušenie jeho povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. Z predložených listinných dôkazov (na čl. 21-43), predovšetkým z údajov o zamestnaní (zamestnávateľ u zamestnávateľa Rajo a.s.), ďalej o príjmoch (priemerný čistý mesačný príjem: 1.294,- eur), o rodinnom stave (ženatý), o počte vyživovaných osôb - nezaopatrených detí (2) a o pravidelných výdavkoch žalovaného (mesačné finančné výdavky napr. na splácanie iných záväzkov /splátok, úverov, hypoték, lízingov/: 297,- eur, iné mesačné výdavky napr. Sipo, náklady na bývanie, telefón: 0,- €), ktoré boli od neho vyžiadané pri uzavieraní zmluvy, mal okresný súd jednoznačne preukázané, že analýza bonity klienta (žalovaného) bola pôvodným veriteľom pri dojednaní predmetnej úverovej zmluvy uskutočnená v medziach § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom pôvodný veriteľ v danom prípade postupoval s odbornou starostlivosťou primeranou výške poskytnutého spotrebiteľského úveru a celkovým okolnostiam daného prípadu, ako aj tej zjavnej skutočnosti (okresnému súdu známej z jeho úradnej činnosti - konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 17Csp/62/2020), že v čase uzavretia predmetnej zmluvy už žalovaný pôvodnému veriteľovi riadne a včas splácal jeden skorší úver, ktorý mu bol poskytnutý zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 6242971/7600504082 zo dňa 24.10.2016 na základe obdobných zistení jeho príjmov zo zamestnania na dobu neurčitú trvajúceho od 4/2001 u zamestnávateľa Rajo a.s. (v predošlom prípade predložil žalovaný veriteľovi aj výpis zo svojho bankového účtu z obdobia september-október 2016 na preukázanie výšky svojich príjmov). Žalobca pritom podľa záznamov z vlastného schvaľovacieho systému (čl. 42-43 spisu) zároveň vykonal v danom prípade i overenie pravdivosti údajov uvedených žalovaným v jeho žiadosti, resp. zmluve o úvere prostredníctvom databázy Sociálnej poisťovne (skúmanie trvania zamestnania žiadateľa, jeho príjmov a výdavkov - zrážok), ako aj overenie príslušných údajov o iných úveroch žiadateľa v príslušných registroch (úverový/neúverový register), čo dostatočne spĺňa i požiadavky overovania bonity dlžníka prostredníctvom od spotrebiteľa nezávislých zdrojov, uvedené v § 7 ods. 19 až 42 vrátane jeho odseku 27, ktorého sa predovšetkým týkali námietky žalovaného.

6. Poukázal na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici uvádzané v jeho rozhodnutí sp. zn. 14CoCsp/1/2022 zo dňa 22.2.2022, že zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je síce potrebné na jednej strane vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie 100 % istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ napr. dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobo ochorie a podobne. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Práve s poukazom na uvedené konštatovanie je potom potrebné na druhej strane zdôrazňovať, že splnenie tejto povinnosti veriteľa je nutné vždy posudzovať prísne individuálne a v nadväznosti na konkrétne okolnosti vyplývajúce z konkrétnych údajov spotrebiteľa. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je

kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. V konkrétnom prípade pokiaľ bol poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 10.000,- eur pri počte mesačných splátok 120, tak podľa názoru okresného súdu deklarované a overené príjmy žalovaného v čistej mesačne výške cca 1.294,- eur plynúce mu z dlhodobu trvajúceho zamestnania, pri deklarovaných výdavkoch mesačne v sume 297,- eur a pri výške mesačnej splátky 159,72 eur, objektívne nevyvolávajú pochybnosti o schopnosti konkrétneho spotrebiteľa splácať konkrétny poskytnutý spotrebiteľský úver za konkrétnych dojednaných zmluvných podmienok. Je povinnosťou veriteľa tieto informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Okrem iného preto musí dodávateľ analyzovať spotrebiteľov osobný rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

7. Okresný súd vychádzal striktne zo znenia ustanovenia § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, no najmä zo zákonných kritérií obsiahnutých v ustanovení § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom vyvodil záver, že nemožno mať za to, že došlo v predmetnej veci k hrubému porušeniu povinností veriteľa vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1, pri ktorom by veriteľ posudzoval schopnosť splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, ktorý záver by mohol mať za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Pokiaľ veriteľ po takomto zisťovaní a overovaní údajov o príjmoch, výdavkoch a o rodinnom stave spotrebiteľa, a to v nadväznosti na výšku úveru a na mesačnú splátku, ako aj na to, že spotrebiteľ už od októbra 2016 riadne a včas splácal iný úver (odsek 10 odôvodnenia rozsudku), nepovažoval spotrebiteľa za rizikového a nevyhodnotil potrebu aj ďalšími spôsobmi skúmať a overovať jeho osobné a majetkové pomery, nemožno takéto konanie veriteľa považovať za nekonanie s odbornou starostlivosťou, resp. za hrubé porušenie jeho povinnosti skúmať a vyhodnocovať bonitu konkrétneho spotrebiteľa. Z predloženej zmluvy a záznamov z vlastného schvaľovacieho systému (čl. 42-43) o vykonaní overenia pravdivosti údajov uvedených žalovaným v jeho žiadosti, resp. zmluve o úvere prostredníctvom databázy Sociálnej poisťovne (skúmanie trvania zamestnania žiadateľa, jeho príjmov a výdavkov - zrážok), ako aj o vykonaní overenia príslušných údajov o iných úveroch žiadateľa v príslušných registroch (úverový/neúverový register), podľa názoru okresného súdu nevyplýva, že by žalobca hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného, práve naopak, žalobca týmito listinami dostatočne hodnoverne preukázal, aké úkony uskutočnil pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, t.j. že pri posudzovaní žiadosti žalovaného o úver zaobstaral a mal k dispozícii údaje o jeho príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave, ktoré následne aj overil prostredníctvom príslušných interných a externých zdrojov, a nebola tak naplnená hypotéza právnej normy, ktorá by zakladala hrubé porušenie povinností veriteľa overiť si schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zákon za hrubé porušenie pritom považuje absenciu akéhokoľvek údaje o výdavkoch spotrebiteľa. Z uvedeného je preto zrejmé, že nie je povinnosťou veriteľa skúmať do podrobnosti úplne všetky mesačné výdavky spotrebiteľa. Z údajov, ktoré mal veriteľ k dispozícii (príjmy a podstatné výdavky spotrebiteľa) pritom podľa uvedeného záveru nevyplývala neschopnosť, či rizikovosť schopnosti splácania úveru žalovaným v poskytnutej výške pri dojednaných mesačných splátkach (poukaz na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/10/2019 a sp. zn. 12CoCsp/28/2020, Krajského súdu v Trnave uvádzane v jeho rozhodnutí sp. zn. 24Co/48/2018. Zdôraznil, že aj spotrebiteľovi vyplývajú z ustanovenia § 7 ods. 2 zákona povinnosti, a to poskytnúť veriteľovi úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Z vykonaného dokazovania (z prehľadu úhrad na čl. 47-49) vyplynulo, že žalovaný dlžník riadne splácal poskytnutý úver spočiatku v období od 05/2017 do 10/2017, t.j. v dojednanej výške a k termínu splatnosti jednotlivých splátok. Celkovo žalovaný plnil svoju povinnosť takmer polroka, čo už samo osebe vylučuje prípadný záver o tom, že by schopnosť spotrebiteľa plniť si záväzok z úverovej zmluvy bola veriteľom nesprávne vyhodnotená v čase uzavretia zmluvy. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na správne vyjadrenie žalobcu v tom smere, že žalovaný počas celého konania nezrejmil okolnosti, ktoré by mu po podpise zmluvy znemožnili riadne splácať úver, pričom žalovaný žalobcu ani právneho predchodcu žalobcu žiadnym spôsobom neinformoval o tom, že v dôsledku nejakej závažnej zmeny pomerov na strane spotrebiteľa, ktorá by nastala dodatočne po podpise zmluvy, by mu vznikli určité problémy a ťažkosti v súvislosti so splácaním úveru. V žiadnom prípade nie je možné

ustáliť, že by došlo k porušeniu povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, v čoho dôsledku zároveň nemožno v danom prípade konštatovať ani bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa citovaných zákonných ustanovení.

8. Zo zisteného skutkového stavu (dostatočne preukázané tvrdenie žalobcu - napr. prehľad úhrad na č.l. 47-49, ktoré nebolo žalovaným popreté) vyplýva, že žalovaný do podania žaloby zaplatil na predmetnom úvere sumu 1.683,96 eur. Pre neplatenie dohodnutých splátok zo strany žalovaného riadne a včas (počnúc od splátky splatnej v období 10/2017) došlo listom pôvodného veriteľa zo dňa 22.2.2018 (v súlade s bodom 9.2 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj so zákonnou úpravou obsiahnutou v ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka - viď predchádzajúcu výzvu zo dňa 29.12.2017 s doručenkou na č.l. 44-45) k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, čím vznikla žalovanému povinnosť jednorazovo uhradiť veriteľovi celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. S poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/22/2021, sp. zn. 11CoCsp/11/2021, sp. zn. 14CoCsp/52/2020 a vychádzajúc z obsahu vyjadrenia žalobcu zo dňa 17.2.2022 okresný súd uviedol, že z prehľadu splátok a úhrad predloženého právnym predchodcom žalobcu (čl. 47-49 spisu) nepochybne vyplýva, že k zosplateniu úveru došlo už dňa 19.2.2018, a teda v súlade s ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, keďže veriteľ uplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky splatnej dňa 20.10.2017 a súčasne toto právo uplatnil do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, t.j. do 20.2.2018. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru síce právny predchodca žalobcu realizoval až listom zo dňa 22.2.2018 (čl. 46 spisu), avšak touto listinou len oznamoval žalovanému skutočnosť, ku ktorej došlo dňa 19.2.2018, aj keď v tejto listine nie je uvedený dátum, kedy ku zosplateniu došlo. To že dátum zosplatenia úveru 19.2.2018 nie je v predmetnej listine uvedený, neznamená, ako to posudzoval žalovaný, že k zosplateniu došlo až dňom 22.2.2018, kedy bolo vyhotovené oznámenie o zosplatení úveru a doručované žalovanému. Oznámenie o zosplatení úveru má len deklaratórny charakter, ktorým bol potvrdený uvedený už skôr vzniknutý právny stav.

9. V konaní bolo hodnoverne preukázané, že predžalobná upomienka zo dňa 29.12.2017 (výzva predchádzajúca zosplateniu), bola žalovanému doručená dňom 9.1.2018. Dňa 22.2.2018 právny predchodca žalobcu vyhotovil Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pred ktorým 19.2.2018 úver zosplatnil. Okresný súd poznamenal, že zákonná úprava nevyžaduje preukázanie aj (doručenia) oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, pokiaľ veriteľ preukázateľne splnil zákonné predpoklady vyplývajúce z ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Zo žalobcom v spore predložených ďalších listinných dôkazov (z prehľadu splátok a úhrad) taktiež je možné vyvodiť, že výzva bola realizovaná v čase, keď žalovaný bol v omeškaní so zaplatením úverových splátok od mesiaca 10/2017 a pokiaľ ho veriteľ vyzval výzvou datovanou dňa 29.12.2017, bol teda dlžník v omeškaní so zaplatením 3 splátok úveru. Právny predchodca žalobcu pritom žalovaného vo výzve upozornil, že pokiaľ neuhradí zostatok úveru, úver sa po uplynutí lehoty, ktorú stanovil vo výzve (5.2.2018), stane splatným. Pokiaľ teda zákonná dikcia v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyžaduje pre účinné uplatnenie práva veriteľa predčasne zosplatiť celý spotrebiteľský úver vo vzťahu k spotrebiteľovi najskôr po troch mesiacoch od omeškania so zaplatením splátok úveru za súčasného písomného upozornenia na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, je možné jednoznačne konštatovať, že zo strany právneho predchodcu žalobcu boli splnené zákonodarcom kumulatívne stanovené zákonné podmienky na zosplatenie úveru, t.j. omeškanie so splácaním úveru a upozornenie najmenej 15 dní vopred. Boli tak naplnené zákonné podmienky pre platné a zákonné zosplatenie pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka a následne aj na postúpenie pohľadávky na žalobcu v jej celom zosplatenom rozsahu v zmysle ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka.

10. Na čiastočné späťvzatia žaloby, okresný súd konanie v časti žaloby o zaplatenie istiny 269,14 eur + 93,31 eur + 248,65 eur (t.j. spolu 611,10 eur) s prislúchajúcimi úrokmi z omeškania zastavil podľa § 144 a § 145 ods. 2 CSP (výrok III).

11. Po vykonanom dokazovaní dospel okresný súd k záveru, že žaloba, v ktorej si žalobca po čiastočných späťvzatiach uplatňoval zaplatenie sumy 8.934,04 eur /ako súčtu nezaplatených častí splátok úveru č. 5, 6, 7, 8 (vrátane istiny a úrokov) splatných do predčasného zosplatenia úveru v zostávajúcej výške spolu 630,93 eur a zostatku istiny z ďalších predčasne zosplatených splátok v zostávajúcej výške spolu 8.303,11 eur po započítaní úhrad vykonaných žalovaným po predčasnom zosplatení a aj úhrad vykonaných počas konania – viď výpočty na č.l. 190/, je dôvodná, pretože

povinnosť žalovaného vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky z úveru jednoznačne vyplýva z príslušných zmluvných, ako aj citovaných zákonných ustanovení o zmluve o úvere. Námiety žalovaného (žalobca v žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta, tak ako to vyplýva z ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zo strany žalobcu taktiež neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka) sú v danom prípade bezpredmetné (námieta týkajúca sa nákladov na vymáhanie, v ktorej časti žalobca bez uvedenia dôvodu vzal svoju žalobu späť a teda napokon sa táto časť nároku a súvisiaca námieta nestali predmetom súdneho prieskumu). V zostávajúcej časti okresný súd žalobcovi nárok v celom zostávajúcom rozsahu priznal. V zmysle doterajších úhrad a okresným súdom v rozsudku priznaných ďalších plnení na predmetný spotrebiteľský úver tu platí stav, že žalovaný zaplatil, resp. je rozsudkom zaviazaný zaplatiť na tomto úvere poskytnutom vo výške 10.000,- eur celkovo len 11.135,79 eur, a to namiesto pôvodne medzi stranami zmluvnej dohodnutej (oveľa väčšej) celkovej čiastky 19.166,40 eur, ktorú by mal žalovaný podľa pôvodného splátkového kalendára zaplatiť.

12. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto ho okresný súd zaviazal aj na zaplatenie úrokov z omeškania v žalobcom požadovanej výške 5 % ročne, ktorá je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o omeškaní dlžníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., avšak počnúc až od 3.12.2020, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal doručenie oznámenia o mimoriadnom zosplatnení žalovanému, čo síce nemá vplyv na to, kedy došlo k zosplatneniu úveru, avšak nevyhnutne malo vplyv na rozhodnutie súdu vo vzťahu k žalobcovi priznávaným úrokom z omeškania. Žalovaný sa totiž preukázateľne dozvedel o zosplatnení úveru naj(ne)skôr dorúčením podanej žaloby v rámci konania, t.j. dňa 2.12.2020 (ako to vyplýva z doručky zo zásielky, ktorou sa žalovanému doručoval platobný rozkaz súdu spolu so žalobou a jej prílohami čl. 85). Okresný súd zohľadňujúc čiastočné úhrady vykonané žalovaným počas konania (spolu vo výške 517,79 eur) priznal žalobcovi aj úroky z omeškania z dlžných súm nasledovne: zo sumy 9.401,47 eur od 3.12.2020 do 29.12.2020, zo sumy 9.300,75 eur od 30.12.2020 do 15.2.2021, zo sumy 9.246,59 eur od 13.2.2021 do 27.4.2021, zo sumy 9.182,69 eur od 28.4.2021 do 19.5.2021, zo sumy 9.149,98 eur od 20.5.2021 do 18.6.2021, zo sumy 9.118,73 eur od 19.6.2021 do 14.7.2021, zo sumy 9.083,81 eur od 15.7.2021 do 17.8.2021, zo sumy 9.035,78 eur od 18.8.2021 do 22.9.2021, zo sumy 8.987,75 eur od 23.9.2021 do 27.10.2021, zo sumy 8.934,04 eur od 28.10.2021 do zaplatenia, v zmysle zvyšnej časti žalobného návrhu (I. výrok) a zároveň žalobu z rovnakých dôvodov zamietol ohľadom skoršieho obdobia omeškania až do dátumu 2.12.2020, kedy nastala uvedená právna skutočnosť určujúca začiatok lehoty, a to v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.451,83 eur od 28.2.2018 do 18.8.2020 a zo sumy 9.401,47 eur od 19.8.2020 do 2.12.2020 (II. výrok).

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP, pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 97 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci (v časti istiny rozhodujúcej pre určenie celkového úspechu strany v spore) úspešný na 98,5 % /do jeho úspechu boli započítané aj tie časti žalovanej istiny (517,79 eur), pri ktorých bolo konanie čiastočne zastavené z dôvodu dobrovoľných úhrad žalovaného počas konania/ a neúspešný na 1,5 % /jeho neúspech tvorí tá časť žalovanej istiny (93,31 eur), pri ktorej bolo konanie čiastočne zastavené pre čiastočné späťvzatie žaloby uskutočnené bez uvedenia dôvodu/, t.j. jeho čistý úspech vo veci predstavuje 97 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

14. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne proti I. a IV. výroku, ktorým navrhol ich zmenu zamietnutie žaloby a priznanie náhrady trov konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nesúhlasil so záverom, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru postupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného, že zmluva o poskytnutí pôžičky nie je bezúročná a bez poplatkov, a že žalobca preukázal aktívne vecnú legitímáciu žalobcu v konaní. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov, tak aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. V súčasnej dobe je na okresnom súde vedených voči žalovanému niekoľko súdnych konaní, čo preukazuje nadmerné zadlženie žalovaného a teda právny

predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri poskytnutí úveru a zároveň v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je v článku II. pri iných mesačných výdavkoch (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón): uvedená žiadna výška peňažnej sumy, čo je klamlivý údaj, keďže minimálne žalovaný musel mať nejaké náklady na bývanie. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Sankcia uvedená v § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy o úvere má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony a preto, žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, zároveň keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru (20.5.2027), došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/161/2018. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN dostupnej na F. bola po zadaní požadovaných údajov vypočítaná RPMN v inej výške, než je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere, zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok absenciu údajov o RPMN a preto je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu podpisu zmluvy bola aj úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru. Z dikcie daného ustanovenia vyplýva, že obligatórnou náležitosťou nie je len uvedenie úrokovej sadzby, ale aj ďalších náležitostí vzťahujúcich sa k úrokovej sadzbe (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/252/2019). V danom prípade právny predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou zo dňa 29.12.2017, ktorú možno považovať za výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyzval žalobcu na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne listom zo dňa 22.2.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s ustanovením § 565 posledná veta, keďže právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V predžalobnej upomienke zo dňa 29.12.2017 právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 5.2.2018. Rešpektujúc ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka posledná veta mal právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 20.2.2018, keďže zročnosť splátok bola k 20. dňu v mesiaci a nie 22.2.2018. V tomto prípade je potrebné pristúpiť k výkladu, že veriteľovi patrí právo na predčasné zosplatenie úveru do tej najbližšej splátky úveru, ktorá nasleduje po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou prvej omeškanej splátky za predpokladu, že je zároveň dlžník upozornený v lehote podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na existenciu dlhu a na možnosť vykonania predčasného zosplatenia úveru (poukaz na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020). Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony a preto, žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, zároveň keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru (20.5.2027), došlo k postúpeniu tzv. živého úveru čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a preto rovnako zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a v konečnom dôsledku žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

15. Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie navrhuje ako vecne správny potvrdiť. Trvá na predchádzajúcich vyjadreniach.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na príp. vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudku súdu prvej inštancie (I. výrok a IV. výrok o náhrade trov konania) zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

17. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumu 9.545,14 eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.545,14 eur od 28.2.2018 do zaplata.

18. Výrok II. (zamietnutie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.451,83 eur od 28.02.2018 do 18.8.2020, zo sumy 9.401,47 eur od 19.08.2020 do 2.12.2020) a III. výrok (zastavenie konania), neboli napadnuté odvolaním strán preto nadobudli právoplatnosť.

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo tu posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak I. výrokom vyhovel (čiastočne) žalobe (suma 8.934,04 eur, úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.401,47 eur od 3.12.2020 do 29.12.2020, zo sumy 9.300,75 eur od 30.12.2020 do 15.2.2021, zo sumy 9.246,59 eur od 13.2.2021 do 27.4.2021, zo sumy 9.182,69 eur od 28.4.2021 do 19.5.2021, zo sumy 9.149,98 eur od 20.5.2021 do 18.6.2021, zo sumy 9.118,73 eur od 19.6.2021 do 14.7.2021, zo sumy 9.083,81 eur od 15.7.2021 do 17.8.2021, zo sumy 9.035,78 eur od 18.8.2021 do 22.9.2021, zo sumy 8.987,75 eur od 23.9.2021 do 27.10.2021, zo sumy 8.934,04 eur od 28.10.2021 do zaplata) a IV. výrokom žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97 %, s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

20. Právoplatným uznesením súdu prvej inštancie č.k. 6Csp/57/2020-166 zo dňa 5.5.2021 okresný súd pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu, a to tak, že do konania namiesto pôvodného žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, vstupuje spoločnosť: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtina 48, Bratislava.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 19.5.2017 právny predchodca žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1720013670, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 10.000,- eur žalovanému. Žalovaný sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v 120 mesačných splátkach vo výške 164,67 eur (159,72 eur + poistenie 4,95 eur) k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.6.2017, s konečnou splatnosťou 20.5.2017. V zmluve bola dohodnutá fixný úroková sadzba 15,90 %, odplata 16,49 %, celková čiastka 19.166,40 eur, celkové náklady spotrebiteľa 9.166,40 eur, RPMN 15,90 %, priemerná RPMN 9,68 %. V zmluve bol uvedený údaj o priemernom čistom príjme 1.294,- eur, mesačné výdavky (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov: 297,- eur, iné mesačné náklady (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón): 0 eur. Z písomnosti – Schvaľovacia kompetencia na čl. 42-43 vyplýva údaj o žalovanom – zamestnávateľ: Rajo a.s., výška pôžičky 10.000,- eur, počet splátok 120, max. splátka 160,55 eur. Listom zo dňa 29.12.2017 (čl. 44) vyzval Consumer Finance Holding, a.s. žalovaného na úhradu omeškaných splátok vo výške 494,01 eur spolu upozornením, že ak nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 10/2017 bude oprávnený úver zosplatiť. Podľa doručky na čl. 45 bola výzva doručená žalovanému dňa 9.1.2018. Listom zo dňa 22.2.2018 (na čl. 46) Všeobecná úverová banka, a.s. oznámila žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru s tým, že dlžná čiastka predstavuje 10.450,71 eur. Podľa prehľadu splátok na čl. 47-49 vyplýva, že žalovaný dňa 14.6.2017 zaplatil sumu 164,67 eur (6/2017), dňa 10.8.2017 sumu 164,67 eur (7/2017), dňa 21.8.2017 sumu 164,67 eur (8/2017), dňa 3.10.2017 sumu 164,67 eur (9/2017), dňa 28.12.2017 sumu 27,75 eur (10/2017), celkom žalovaný zaplatil sumu 1.683,96 eur. Podľa Dodatku č. 4 (uzatvorený 11.1.2021) Podľa Dodatku č. 4 (uzatvorený 11.1.2021) K Rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 30.11.2017 v znení jej dodatkov č. 1, č. 2., č. 3. a č. 4 postupca Všeobecná úverová banka, a.s. a postupník Intrum Slovakia, a.s. sa dohodli, že uzavretá do dobu určitú do 31.12.2021, s možnosťou predĺženia na obdobie ďalších

dvoch kalendárnych rokov, s mesačným postupovaním pohľadávok a s prvým postúpením vo februári 2018 s časťou portfólia vyčíslenou k 31.1.2018 v spojení s Prílohou č. 3 Rámcová zmluva o postúpení pohľadávok na čl. 135, bola postúpená pohľadávka voči žalovanému v sume 9.545,14 eur k 23.1.2021). Listom zo dňa 26.3.2021 (na čl. 136) Všeobecná úverová banka oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky zo zmluvy č. 6257813 zo dňa 19.5.2017 na spoločnosť Intrum Slovakia, a.s. (podací hárok zo dňa 26.3.2021 na čl. 194). Podľa bodu 9.2 Zmluvných podmienok (čl.25) Vyhlásenie okamžitej splatnosti Pôžičky: Spoločnosť je oprávnená v prípade riadneho a včasného nesplácania Splátok Pôžičky žiadať od klienta zaplatenie celej pohľadávky Spoločnosti, ktorá sa stane okamžite splatnou (vyhlásiť okamžitú splatnosť Pôžičky), ak je klient v omeškani s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej Splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. V preskúmvanej veci založil okresný súd svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého boli naplnené zákonné podmienky pre platné a zákonné zosplatenie pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka a aj na postúpenie pohľadávky žalobcu v jej celom zosplatenom rozsahu podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. S uvedeným právnym záverom sa odvolací súd nestotožnil a (čiastočné) vyhovie žalobe (I. výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie) považuje (prinajmenšom) za predčasné s ohľadom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku.

24. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 (a nasl.) Občianskeho zákonníka, keď v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Ide o štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a právnym predchodcom žalovaného ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzavretia, čo nespochybnil ani žalobca. Slovenská sporiteľňa, a. s. ako právnická osoba poskytla v rámci svojho podnikania úver právnenému predchodcovi žalovaného, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. Jednou z prvých otázok, ktoré rieši súd v civilnom sporovom konaní, je otázka, či ten, kto podal žalobu, je v spore aktívne legitimovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jedna zo strán sporu nositeľkou určitého hmotnoprávneho oprávnenia (je aktívne legitimovaná) a na druhej strane sporu spočíva určitá hmotnoprávna povinnosť (je pasívne legitimovaná). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Otázku, kto je v tom-ktorom prípade aktívne a pasívne vecne legitimovaný, musí súd riešiť vždy skôr než pristúpi k riešeniu otázky existencie alebo neexistencie nároku.

26. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne

postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). V danom prípade žalobca žiada od žalovaného zaplatiť pohľadávku, ktorú nadobudol postúpením v zmysle v zmysle žiadosti o postúpení a prevod zo dňa 23.3.2021 v spojení s Dodatkom č. 4 (uzatvorený 11.1.2021) K Rámcovej zmluve o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 30.11.2017 v znení jej dodatkov č. 1, č. 2., č. 3. a č. 4.

27. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej aj „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

28. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

29. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

30. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

31. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 1.4.2014, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

32. Z citovaných ustanovení v odseku 30 a 31 vyplýva, že veriteľ môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil spotrebiteľa (dlžníka) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Znamená to, že pokiaľ neuplynú oba časové úseky - tri mesiace od omeškania danej splátky a 15 a viac dní od upozornenia - veriteľ nemôže požadovať splnenie celého dlhu. Prvýkrát je možné toto právo uplatniť až po splnení týchto podmienok. V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaviedol nové pravidlo, z ktorého vyplýva,

že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

33. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce uvádza ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka. Najvyšší súd zastáva názor, že 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť. Navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok.

34. Žiadosť veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky (§ 565 Občianskeho zákonníka) možno charakterizovať ako jednostranný, adresovaný hmotnoprávny úkon, čo znamená, že v stanovenej lehote musí byť dlžníkovi doručený (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nestačí odovzdanie prejavu na prepravu. Vzhľadom na kogentnú právnu úpravu nie je možné ani dohodou zmluvných strán upravujúcich vzájomné doručovanie písomností, kogentnosť uvedenej hmotnoprávnej úpravy zmeniť. Ak bola uzavretá zmluva písomne a keďže žiadosť veriteľa znamená zmenu pôvodne uzavretej zmluvnej otázky splatnosti dlhu, je nutné, aby aj žiadosť veriteľa pod sankciou neplatnosti bola písomná (§ 40 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka). Nejedná sa preto o informačný list veriteľa, ktorý by mal len informačný charakter, tak ako to nesprávne uviedol okresný súd v odseku 14. Vyžaduje sa teda doručenie žiadosti o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti nasledujúcej splátky a teda okresný súd nesprávne v odseku 15 uzavrel, že zákonná úprava nevyžaduje preukázanie aj (doručenia) oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti, pokiaľ veriteľ preukázateľne splnil zákonné podmienky v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Ak došlo k realizácií platby dlžníka do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a táto platba bola veriteľom prijatá skôr, ako bola dlžníkom doručená žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky, došlo na strane veriteľa k skončovaniu práva žiadať zaplatenie celej pohľadávky. K strate možnosti požiadať o splnenie celého dlhu a privodiť tak jeho splatnosť, dochádza aj vtedy, ak dlžník zaplatí omeškanú platbu, a to i v prípade, ak ešte nenastala splatnosť ďalšej splátky. K splatnosti celej pohľadávky dochádza až doručením žiadosti na zaplatenie celej pohľadávky (porov. Krajčo, J., Občiansky zákonník pre prax, komentár, Judikatúra NS SR, NS ČR, ESD, ESLP, komentár, Bratislava : EUROUNION, 2015, 2476 s.).

35. Odvolacia námietka žalovaného o nepreukázaní platného predčasného zosplatenia dlhu, s ohľadom na vyššie uvedené s dôkazom na odsek 34, bola preto dôvodná, keď k postúpeniu pohľadávky (21.3.2021) malo dôjsť skôr, ako mala nastať konečná splatnosť úveru (dňa 20.5.2027) v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.5.2017.

36. S ohľadom na uvedené v odseku 35 bolo už nadbytočné zaoberať sa námietkou žalovaného, ktorý nesúhlasil so záverom okresného súdu, že nebolo preukázané také konanie dodávateľa (pôvodného veriteľa), ktoré by bolo možné považovať za hrubé porušenie jeho povinností v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom žalovaný nesúhlasil ani s tým, že pôvodný veriteľ postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou.

37. Súd prvej inštancie pochybil, keď predčasne uzavrel, že žalobca má aktívnu vecnú legitimáciu, pričom na danú vec vôbec neaplikoval ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), a teda vec nesprávne právne posúdil a následkom tohto pochybenia nevyhodnotil listinné dôkazy označené v odseku 21 s dôrazom na zmluvu ne/platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok.

38. Procesné dokazovanie je objektívnym právom upravený postup občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a niekedy i právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci. Súd ani nevyložil právne aplikačné úvahy, ktoré by ho viedli k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu. Pričom práve konkrétna norma hmotného práva určuje základný rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Posúdiť splnenie dôkaznej povinnosti v zmysle 132 a nasl. CSP možno práve iba v kontexte konkrétneho predpisu hmotného práva s ohľadom na vyššie uvedené, čo však súd prvej inštancie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevykonal.

39. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

40. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

41. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

42. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2, je nepreskúmateľné.

44. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (i v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

45. Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je potom porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

46. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods.1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

47. S poukazom na uvedené potom možno uzavrieť, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Prvoinštančný súd nevykonával, ohľadom zvyšku nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Potom je neúčelné, aby celé dokazovanie v danom smere od počiatku vykonával odvolací súd a tým nahrádzal činnosť súdu prvej inštancie. Tu potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou. Navyše v prípade, že žalovaný je spotrebiteľ a teda slabšou stranou v spore, prichádza do úvahy § 295 CSP. Súd prvej inštancie sa pritom musí vysporiadať s celým predmetom konania t. j. so žalovanou sumou i s príslušenstvom a to ako s poukazom na jeho dôvodnosť čo do výšky, tak i čo do dňa vzniku omeškania priznanej sumy.

48. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o zvyšku nároku žalobcu, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), opätovne skúmať predovšetkým aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a za tým účelom splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu, a to s prihliadnutím na § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 92 ods. 8 zákona o bankách), po zohľadnení a riadnom vyhodnotení založených listinných dôkazov, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí bude dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania, prezentovanými aj v priebehu odvolacieho konania. Svoj právny záver súd zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania dá odpoveď na podstatné a relevantné aj odvolacie argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

49. Vzhľadom na uvádzané bolo teda potrebné, aby odvolací súd, tu už potom bez potreby zaoberania sa ostatnou i odvolacou argumentáciou, pre posúdenie veci už nepodstatnou, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku vrátane napadnutého IV. výroku o náhrade trov konania, s použitím § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

50. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

51. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

52. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).